

Received: 17-04-2020

Revised: 07-06-2020

Accepted: 30-06-2020

การพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและ
เทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน
ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

The Development of Blended Remedial Model Using Cooperative Learning
and Storyline Technique to Enhance Chinese Learning
Competence of High School Student

นำโชค บุตรน้ำเพชร¹

Numchoke Budnampetch

francais_n123@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) ประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ที่เรียน รายวิชาภาษาจีนหลัก โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 16 คน

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ENPPRE model) ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ 2) องค์ประกอบเชิงกระบวนการ และ 3) องค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ โดยมีกระบวนการจัดการเรียนการสอน 6 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นกระตุ้นแรงจูงใจนักเรียน (Energize learner : E) (2) ขั้นนำทางสู่การเรียนรู้ (Navigate content : N) (3) ขั้นฝึกตามเนื้อหา (Guided Practice : P) (4) ขั้นฝึกอิสระแบบออนไลน์ (Independent Practice – Online : P) (5) ขั้นทบทวนความรู้ (Review : R) และ (6) ขั้นประเมินผลความรู้ (Evaluation : E)

2. ผลจากการตรวจสอบความสอดคล้อง/เหมาะสมและคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า

รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ENPPRE Model) ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมมีความสอดคล้อง/เหมาะสมและคุณภาพโดยภาพรวมทั้ง 2 ด้านคือ 1) ความเหมาะสม/สอดคล้อง

¹ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาตะวันออก โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร(ฝ่ายมัธยม)

Eastern Language Department, Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Secondary)

ของรูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และ 2) ความเหมาะสม/สอดคล้องเชิงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = .39) และค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 71.04/83.53 สูงกว่าเกณฑ์ 70/70

3. ผลการประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่า ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนอยู่ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = .25)

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมเพื่อการเรียนรู้ภาษาจีน, ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน

Abstract

This research aimed to 1) develop the blended remedial model using cooperative learning and storyline technique to enhance Chinese learning competence of high school students, and 2) evaluate the effectiveness of the model. The samples in this research were 16 students from grade 9 in Chinese major, 2nd semester, academic year 2019 who were in core Chinese language course, Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Secondary).

It is found that:

1. The blended remedial model using cooperative learning and storyline technique to enhance Chinese learning competence of high school students (ENPPRE model) was consisted of 3 components, which are 1) principles and objectives, 2) procedures, and 3) model implementation conditions. The model implemented a 6-step teaching method including (1) energize learner: E, (2) navigate content: N, (3) guided practice: P, (4) independent practice – online: P, (5) review (R), and (6) evaluation: E.

2. The result of the conformity/suitability and quality inspection by 5 experts indicated that the blended remedial model using cooperative learning and storyline technique to enhance Chinese learning competence of high school students (ENPPRE model) was overall conforming/suitable and both quality aspects which were 1) the conformity/suitability of the blended remedial model using cooperative learning and storyline technique to enhance Chinese learning competence of high school students, and 2) the conformity/suitability of the model's components was at a good level ($\bar{X}$ = 4.4, S.D. = .39), and the efficiency of the model was at 71.04/83.53, exceeding the 70/70 par.

3. The evaluation of the model's effectiveness found that the Chinese learning competence of the students after following the model had resulted in an above 70 percent average with a statistical significance at the level of .05.

4. Student's satisfaction with the model is at the highest level ($\bar{X}$ = 4.58, S.D. = .25).

Keywords: Remedial teaching model for Chinese learning, Chinese learning competence

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาและการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 นั้น นอกจากผู้เรียนต้องเรียนรู้ทักษะเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 แล้ว ยังต้องให้ความสำคัญกับภาษาแม่และภาษาโลก (วิจารณ์ พานิช, 2555, น. 12-13) เนื่องจากสังคมโลกปัจจุบันนี้มีการขับเคลื่อนและเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วจนขนานนามได้ว่าเป็นยุคแห่งโลกไร้พรมแดน มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกสามารถเป็นกัลยาณมิตร (สุพรรณนา เพ็ชรรักษาและสมเกียรติ กอบัวแก้ว, 2558) สำหรับในประเทศไทย นอกจากภาษาแม่ที่เป็นภาษาไทยแล้ว และภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลหรือภาษาต่างประเทศที่สองที่มีบทบาทสำคัญ ภาษาจีนก็มีบทบาทที่สำคัญมากเช่นกันในโลกปัจจุบัน โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ การเมือง ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และการศึกษา อีกทั้งภาษาจีนยังเป็นหนึ่งในภาษาหลักขององค์การสหประชาชาติซึ่งมีความสำคัญต่อการสื่อสารในโลกปัจจุบัน เนื่องจากประเทศจีนมีจำนวนประชากร 1,300 ล้านคน คิดเป็นประมาณ 20 เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกและยังมีชาวจีนโพ้นทะเลกระจายอยู่ทั่วโลกไม่ต่ำกว่า 300 ล้านคน (สุนทร ชุตินธรานนท์, 2551, น. 28 อ้างถึงใน นรินทชัย อะภูริวัฒน์, 2555, น. 1) และจากการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์จีนครั้งที่ 19 เมื่อปี 2017 มีนโยบายการปฏิรูปเศรษฐกิจภายในประเทศจีนและการเดินทางเปิดเสรีด้านการค้า การลงทุน และการเงินกับต่างชาติจะเร่งความเร็วและความเข้มข้นขึ้นในระยะ 5 ปีข้างหน้า ซึ่งจะส่งผลดีต่อ

เศรษฐกิจไทยโดยตรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคการส่งออกและการท่องเที่ยว รวมทั้ง Belt and Road Initiatives เมกะโปรเจกต์ส่งเสริมการเปิดประเทศและความร่วมมือด้านการค้าและการลงทุนกับต่างชาติ ที่ผ่านมามีโครงการเน้นพัฒนาการเชื่อมต่อทั้งทางบกและทางทะเลระหว่างจีนและต่างประเทศ โดยจีนมีความตั้งใจจะใช้นโยบายสนับสนุนการค้าและการลงทุนแบบเสรีให้นักลงทุนต่างชาติมีสิทธิเท่าเทียมกับพลเมืองจีน หากจีนสามารถผลักดันให้เกิดความร่วมมืออย่างเหนียวแน่นกับนานาประเทศภายใต้โครงการ Belt and Road Initiatives ได้สำเร็จ อิทธิพลของจีนในเวทีโลกจะแข็งแกร่งยิ่งขึ้น(จิราแมน สุธีรชาติ, 2560)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ประเทศไทยจึงเล็งเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนว่าเป็นเครื่องมือที่สำคัญของยุคโลกาภิวัตน์สำหรับเข้าถึงองค์ความรู้ของโลก การร่วมมือด้านต่างๆระหว่างประเทศที่ใช้ภาษาจีน ดังนั้นหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน โดยกำหนดให้ผู้เรียนทุกระดับชั้นต้องเรียนภาษาจีน โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาที่มีการเปิดสอนภาษาจีนกันอย่างแพร่หลาย แต่จากการศึกษาวิจัยพบว่าปัญหาหลักของการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในปัจจุบัน คือปัญหาด้านศักยภาพการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนเอง อาทิ ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ ที่ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่ามาตรฐานการเรียนรู้ที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หรือสถานศึกษากำหนดไว้ ซึ่งจากปัญหาข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาด้านศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นปัญหาหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่ต้องเร่งแก้ไข ซึ่งปัญหานี้ ส่วนใหญ่เกิดจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจหรือไม่สามารถจำโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การออกเสียง และการเขียนได้ อีกทั้งระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนก็มีความแตกต่างกันมาก กล่าวคือ ระบบการเรียนการสอนภาษาจีนในปัจจุบันนี้มีการเรียนแบบละผู้เรียน คือ มีทั้งเก่งหรือเรียนรู้เร็ว ปานกลางและเรียนรู้ช้าอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน สำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้เร็วก็สามารถพัฒนาศักยภาพทางภาษาได้รวดเร็ว แต่ผู้เรียนที่เรียนรู้ช้าก็จะตามเพื่อนไม่ทัน ซึ่งผู้เรียนกลุ่มนี้มีอยู่จำนวนไม่น้อย เมื่อมีการวัดประเมินผล คะแนนก็จะต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานการเรียนรู้ที่หลักสูตรแกนกลางหรือสถานศึกษากำหนดไว้ และเมื่อต้องการต่อยอดในระดับที่สูงขึ้นก็ยิ่งสร้างความกดดันให้กับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น เพราะองค์ความรู้เดิมยังไม่เข้าใจ จึงไม่สามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ๆได้อีก และเมื่อปล่อยไว้นานเข้า เจตคติที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาจีนอาจจะค่อยๆลดลง จนถึงขั้นไม่สนใจ เบื่อหน่ายและไม่ชอบเรียนภาษาจีนอีกเลย พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ช้ากว่าเพื่อนคนอื่น จึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ครูผู้สอนต้องหาวิธีการแก้ไขเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนกลุ่มนี้เข้าใจในความรู้เดิมและเพิ่มความรู้ใหม่มากขึ้น ซึ่งการสอนแบบซ่อมเสริมจึงน่าจะเป็นวิธีการที่เหมาะสมในการเพิ่มศักยภาพการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน เพราะการเรียนซ่อมเสริมนอกจากครูเป็นผู้สอนแล้ว นักเรียนก็ต้องเป็นผู้ปฏิบัติและควรมีการเรียนรู้อย่างร่วมมือโดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยสอนเพื่อให้การเรียนการสอนซ่อมเสริมมีบรรยากาศที่น่าเรียนรู้มากขึ้น อีกทั้ง ควรมีการผสมผสานเทคนิคการสอนที่น่าสนใจอย่างอื่นเข้าไปด้วย

ฉะนั้นการสอนซ่อมเสริมจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการจัดการเรียนการสอนทุกวิชาให้มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะนักเรียนมีความแตกต่างระหว่างบุคคล จึงต้องการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน ซึ่งการจัดการศึกษาควรพิจารณาถึง 1) นักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม 2)นักเรียนแต่ละคนมีพื้นฐานต่างกันและแต่ละคนจะต้องเรียนรู้เพื่อปรับตัวเข้าหากัน และให้ทันโลกที่กำลังเปลี่ยนแปลงไป 3) นักเรียนแต่ละคนย่อมมีความสามารถอยู่ในตัวมากบ้างน้อยบ้าง และการศึกษาจะช่วยให้ความสามารถของนักเรียนปรากฏเด่นชัดขึ้น 4) การให้การศึกษาควรมีหลากหลายรูปแบบเพื่อให้เด็กได้มีศักยภาพการเรียนรู้ได้เต็มที่ (ปฐมพงศ์ ศุภเลิศ, 2549) ซึ่งในปัจจุบันนี้การนำความคิดการสอนซ่อมเสริมไปใช้ในชั้นเรียนปกติสำหรับประเทศไทยได้รับการเห็นชอบจากกระทรวงศึกษาธิการ และได้กำหนดให้มีการสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตาม การสอนซ่อมเสริมควรเป็นกระบวนการที่ต้องมีการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสาน (Blended Learning) ด้วย เพราะหากผู้สอนจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการอธิบายให้นักเรียนฟังอีกทั้งนักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียนรู้หรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนหรือเพื่อนร่วมชั้นเลยจะก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้ ซึ่ง Driscoll (2002) ได้นิยาม ความหมายของการเรียนการสอนแบบผสมผสานไว้เป็น

3 ลักษณะ คือ 1) เป็นการรวมหรือผสมโหมดของเทคโนโลยีด้านเว็บเบส ห้องเรียนเสมือนสถานที่อำนวยความสะดวกการเรียนรู้ร่วมกัน วิดีโอเรียลไทม์ เสียงและข้อความไปสู่เป้าหมายของการศึกษา 2) รวมทฤษฎีการจัดการศึกษาที่หลากหลายได้แก่ กลุ่มพฤติกรรมนิยม กลุ่มปัญญานิยมและกลุ่มพุทธิปัญญานิยมนำไปสู่จุดมุ่งหมายทางการศึกษา 3) การรวมเอาเทคโนโลยีการสอนร่วมกับงาน ภาระหน้าที่ปัจจุบันให้เกิดความสอดคล้องกันของการเรียนรู้และการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Coil and Moonen (2001) ที่ว่าการเรียนบนเว็บแบบผสมผสานเป็นการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบเผชิญหน้ากับการเรียนแบบออนไลน์เข้าด้วยกัน ซึ่งมีทั้งส่วนประกอบที่เป็นการเรียนรู้ในห้องเรียนและการเรียนแบบออนไลน์ โดยจุดเด่นของการเรียนแบบออนไลน์คือเติมเต็มช่องว่างของการเรียนในห้องเรียน (ไพฑูรย์ กานต์ธัญลักษณ์, 2557)

นอกจากนี้เพื่อให้การสอนซ่อมเสริมมีการปฏิสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างเพื่อนกับเพื่อนในชั้นเรียน มีการเรียนรู้หรือทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่นั้น จำเป็นต้องใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้เป็นกลยุทธ์ทางการสอนที่ประสบผลสำเร็จในทีมขนาดเล็ก ที่ซึ่งนักเรียนมีระดับความสามารถแตกต่างกัน ใช้ความหลากหลายของกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อการปรับปรุงความเข้าใจต่อเนื้อหาวิชา สมาชิกแต่ละคนในทีมมีความรับผิดชอบไม่เพียงแต่เฉพาะการเรียนรู้แต่ยังรวมถึงการช่วยเหลือเพื่อนร่วมทีมในการเรียนรู้ด้วย นอกจากนี้ยังมีการสร้างบรรยากาศเพื่อให้บังเกิดการบรรลุผลสำเร็จที่ตั้งไว้ด้วย (OERI, 1992 อ้างถึงใน ประภัสรา โคตะขุน, 2555) โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ได้แก่ 1) ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก 2) การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม 3) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล 4) การใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย และ 5) กระบวนการทำงานของกลุ่ม การจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีนี้จะเน้นให้ผู้เรียนช่วยกันในการเรียนรู้ โดยมีกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาอาศัยกันในการเรียนรู้ มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด มีการสัมพันธ์กัน มีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการวิเคราะห์กระบวนการของกลุ่มและมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานร่วมกัน (Johnson and Johnson, 1994 อ้างถึงใน ทิศนา ขัมมณี, 2561, น. 99-101)

สำหรับเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่อง (Storyline Model) นั้น นับว่าเป็นเทคนิคการสอนที่น่าสนใจในยุคแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 นี้ เพราะเป็นวิธีที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลาง อีกทั้งยังสามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการทำงานแบบร่วมมือกัน ซึ่งเทคนิคนี้จะมีการผูกเรื่องแต่ละตอนให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือที่เรียกว่ากำหนดเส้นทางเดินเรื่อง โดยใช้คำถามหลักเป็นตัวนำสู่การให้นักเรียนทำกิจกรรมอย่างหลากหลาย เพื่อสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นการเรียนตามสภาพจริงเพื่อเป้าหมายพัฒนาศักยภาพของนักเรียน ลักษณะเด่นของการจัดการเรียนรู้โดยสร้างเรื่อง ได้แก่ 1) กำหนดเส้นทางเดินเรื่อง (Storyline) 2) เน้นการใช้กิจกรรม (Activity Based Approach) 3) เน้นให้นักเรียนสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมในเชิงรุก เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย สามารถพัฒนานักเรียน ทั้งด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ เจตคติ และด้านทักษะปฏิบัติ 4) เป็นการเรียนตามสภาพจริง มีการบูรณาการระหว่างวิชา 5) มีเหตุการณ์เกิดขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้แก้ไขปัญหาและเรียนรู้ และ 6) มีการระบุงองค์ประกอบเช่น กำหนดฉาก สถานที่และเวลา ตัวละคร วิธีการดำเนินชีวิตเพื่อใช้ศึกษาปัญหาที่รอการแก้ไข ซึ่งเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการจำที่ถาวร เรียนรู้ที่มีความหมายมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ ฝึกปฏิบัติซ้ำๆ ในทักษะต่างๆ ได้สร้างจินตนาการตามเรื่องที่กำหนด ฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สร้างความมีมนุษยสัมพันธ์ และมีการเรียนรู้ที่เป็นสุข เห็นคุณค่าของงานที่ทำให้เกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ประภัสรา โคตะขุน, 2555) และเมื่อผู้เรียนได้ฝึกฝนหรือใช้ภาษาจีนในการสร้างสรรค์เรื่องราวต่างๆ ได้แล้วก็สามารถนำเอาภาษาจีนไปใช้ในสถานการณ์จริงหรือสามารถต่อยอดในระดับที่สูงขึ้นได้

จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียนที่มีผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานการเรียนรู้ที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และสถานศึกษากำหนดไว้

หรือนักเรียน ที่มีการเรียนรู้ช้า ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนารูปแบบการเรียน การสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อเพิ่ม ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งจะเน้นการสอนภาษาจีนเชิงไวยากรณ์ คำศัพท์ อักษรจีนการออกเสียงซึ่งจะรวมถึง ทักษะการพูด การเขียนและการทำงานร่วมกันเป็นทีม รูปแบบการเรียนการสอนนี้จะกำหนดขั้นตอนในการเรียน และการฝึกฝนของผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ภาษาจีนอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการ สอนโดยสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะดังนี้
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน หลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนกับเกณฑ์ร้อยละ 70
 - 2.2 เพื่อศึกษาพัฒนาการความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน
 - 2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน

นิยามศัพท์

รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ 2) องค์ประกอบเชิงกระบวนการ แบ่งการดำเนินการเป็น 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย (1) ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นแรงจูง ใจผู้เรียน (Energize learner : E) (2) ขั้นที่ 2 ขั้นนำทางสู่การเรียนรู้ (Navigate content : N) (3) ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกตามเนื้อหา (Guided Practice : P) (4) ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกอิสระแบบออนไลน์ (Independent practice – Online : P) (5) ขั้นที่ 5 ขั้นทบทวนความรู้ (Review : R) และ (6) ขั้นที่ 6 ขั้นประเมินผลความรู้ (Evaluation : E) และ 3) องค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ และผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบ

ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน หมายถึง นักเรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจในหลักไวยากรณ์พื้นฐานตามเนื้อหาที่เรียน ออกเสียงคำ ข้อความ ประโยคภาษาจีนได้ถูกต้อง สามารถเขียนอักษรจีน ข้อความหรือประโยคภาษาจีนสั้นๆ ได้ สามารถพูดหรือเล่าเรื่องราวตามที่กำหนดอย่างสั้นๆ และสรุปบรรยายเนื้อหาเป็นเรื่องราวสั้นๆ โดยใช้ภาษาของตนเองได้ และมีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาจีนโดยผ่านการฝึกปฏิบัติเพื่อเกิดการเรียนรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่ดีขึ้น

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. สามารถนำสารสนเทศที่ได้จากการวิจัยนำไปพัฒนารูปแบบ หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนซ่อมเสริมภาษาจีนให้กับนักเรียนที่ต้องการเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาจีน

2. เพิ่มศักยภาพและทักษะการเรียนรู้ภาษาจีนให้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนภาษาจีนในประเทศไทย
3. ส่งเสริมสนับสนุนและกระตุ้นให้ผู้เรียนภาษาจีนให้มีความกล้าแสดงออกทางภาษาในเชิงสร้างสรรค์และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน
4. เสนอบทบาทสำคัญ อุปสรรค ปัญหาปัจจัยต่างๆ และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมภาษาจีนของนักเรียน ในการประชุมทางวิชาการระดับประเทศและ/หรือระดับนานาชาติ

วิธีการวิจัย

การดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีรายละเอียดในการดำเนินการวิจัยดังนี้ ศึกษาวิเคราะห์แนวคิด หลักการออกแบบระบบการเรียนการสอน ADDIE Model หลักการ แนวคิด การวิจัยและพัฒนา (Research and Development : R & D) หลักการ แนวคิดของการออกแบบรูปแบบการเรียนการสอนของ Joyce & Weil (2009) ทฤษฎีแนวคิดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ Postmethod Pedagogy ของปี कुमारวตีเวลู (2006) ทฤษฎีแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ทฤษฎีการเรียนรู้ของรอร์เจอร์ (1969) ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไคค์ ทฤษฎีการเรียนรู้ของกานเย ทฤษฎีการเรียนรู้แบบผสมผสาน(Blended Learning) ทฤษฎีการเรียนรู้ของมาสโลว์ (1962) และศึกษาแนวคิด ทฤษฎีรูปแบบการเรียนการสอนแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือของ Johnson & Johnson (1994) รูปแบบการเรียนการสอนโดยการสร้างเรื่อง(Storyline Model) รูปแบบการเรียนการสอนแบบexplicit รวมถึงวิเคราะห์แนวคิด หลักการ ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน อีกทั้งได้ดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R_1) เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D_1) เป็นการออกแบบและพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาและหาคุณภาพประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนโดยนำข้อมูลที่ได้จากขั้นตอนที่ 1 มาพัฒนาเป็นโครงร่างรูปแบบการเรียนการสอนแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของโครงร่างรูปแบบการเรียนการสอน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้และประสิทธิภาพก่อนนำไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R_2) ในขั้นตอนนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนการสอน โดยผู้วิจัยนำรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้รูปแบบการวิจัย Pre-Experimental Design โดยประยุกต์ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มตัวอย่างเดียวมีการทดสอบหลังเรียน (One-Group Posttest-Only Design) และขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D_2) การดำเนินการวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นการนำผลการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นในขั้นตอนที่ 3 โดยนำผลการวิเคราะห์ประสิทธิผลของรูปแบบ ได้แก่ ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอน และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอนมาปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องและความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น โดยเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนหลังเรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ศึกษาพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบการเรียนการสอน รวมถึงมีการปรับปรุงรายละเอียดของรูปแบบการเรียนการสอน โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบและกระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดวิธีการเชิงระบบและประมวลสรุปข้อมูลด้วยวิธีการบรรยายเชิงพรรณนา วิเคราะห์ผลด้านความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียน โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

(S.D.) และ t-test One Sample ในการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และวิเคราะห์พัฒนาการความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนในช่วงระหว่างเรียนและหลังเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการเรียนการสอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) องค์ประกอบเชิงหลักการและวัตถุประสงค์ (1.1) องค์ประกอบเชิงหลักการ จัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมให้กับผู้เรียนด้านหลักไวยากรณ์พื้นฐาน ฟังคำหรือประโยคสั้นๆ อ่านออกเสียงคำ ข้อความ ประโยคภาษาจีน เขียนคำศัพท์ อักษรจีน ข้อความ หรือประโยคภาษาจีนสั้นๆ ได้และสรุปบรรยายเนื้อหาเรื่องราวสั้นๆ โดยใช้สำนวนภาษาของตนเองโดยผ่านกระบวนการการทำงานร่วมกันเป็นทีมซึ่งเป็นการเรียนรู้ผ่านรูปแบบการผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องตามสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งผู้เรียนมีการเรียนแบบทั้งเข้าชั้นเรียนปกติและเรียนผ่านออนไลน์ด้วยระบบ Moodle (1.2) องค์ประกอบเชิงวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) องค์ประกอบเชิงกระบวนการ แบ่งการดำเนินการเป็น 6 ขั้นตอน ประกอบด้วย (1) ขั้นที่ 1 ขั้นกระตุ้นแรงจูงใจผู้เรียน (Energize learner : E) (2) ขั้นที่ 2 ขั้นนำทางสู่การเรียนรู้ (Navigate content : N) (3) ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกตามเนื้อหา (Guided Practice : P) (4) ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกอิสระแบบออนไลน์ (Independent practice – Online : P) (5) ขั้นที่ 5 ขั้นทบทวนความรู้ (Review : R) และ (6) ขั้นที่ 6 ขั้นประเมินผลความรู้ (Evaluation : E) และ 3) องค์ประกอบเชิงเงื่อนไขการนำรูปแบบไปใช้ ประกอบด้วย (3.1) นักเรียนที่มีข้อบกพร่องทางการเรียนภาษาจีนด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา ทักษะการพูด และการเขียน รวมถึงผู้ที่มีการเรียนรู้ช้า เกณฑ์การประเมินหรือผลการเรียนที่ต่ำกว่ามาตรฐานที่สถานศึกษากำหนดไว้ (มีผลคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 0 – 59.4 คะแนน) (3.2) ศึกษาคำศัพท์ภาษาจีนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 250 คำ และผลที่เกิดขึ้นตามรูปแบบ ซึ่งผู้เรียน 1) เกิดการเรียนรู้ภาษาจีนจากการปฏิบัติสู่การเรียนรู้ 2) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนดีขึ้น 3) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน และ 4) มีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษาจีนมากขึ้น สรุปได้ดังภาพประกอบ 1

หลักการ จัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมให้กับผู้เรียนด้านหลักไวยากรณ์พื้นฐาน ฟังคำหรือประโยคสั้นๆ อ่านออกเสียงคำ ข้อความ ประโยคภาษาจีน เขียนคำศัพท์ อักษรจีน ข้อความ หรือประโยคภาษาจีนสั้นๆ ได้และสรุปบรรยายเนื้อหาเรื่องราวสั้นๆ โดยใช้สำนวนภาษาของตนเองโดยผ่านกระบวนการการทำงานร่วมกันเป็นทีม ซึ่งเป็นการเรียนรู้ผ่านรูปแบบการผสมผสานการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่อง (storyline) ตามสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์ที่กำหนด ซึ่งผู้เรียนมีการเรียนแบบทั้งเข้าชั้นเรียนปกติและเรียนผ่านออนไลน์ด้วยระบบ Moodle

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ENPPRE Model)

อภิปรายผล

1. รูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ENPPRE model) ที่พัฒนาขึ้นมานี้ได้ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้อง/เหมาะสมและคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า รูปแบบการเรียนการสอน ตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในภาพรวมมีความสอดคล้อง/เหมาะสมและคุณภาพโดยภาพรวมทั้ง 2 ด้านคือ 1) ความสอดคล้อง/เหมาะสมของรูปแบบการเรียนการสอน และ 2) ความสอดคล้อง/เหมาะสมเชิงองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.42$, S.D. = .39) และรูปแบบการเรียนการสอนมีความสอดคล้อง/เหมาะสม และสามารถนำไปทดลองใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = .44) และจากการตรวจสอบความสอดคล้อง/เหมาะสมและคุณภาพของร่างรูปแบบการเรียนการสอน โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ไม่มีข้อใดที่มีค่าความสอดคล้องต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

ผู้วิจัยนำรูปแบบการเรียนการสอนและเครื่องมือประกอบการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ได้แก่ คู่มือการใช้รูปแบบการเรียนการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผ่านการหาคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงแก้ไข แล้วไปหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) โดยการทดลองภาคสนาม (Field Tryout) ประเมินประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) โดยประเมินจากการฝึกปฏิบัติระหว่างเรียนและหาประสิทธิภาพของผลผลิต (E_2) โดยประเมินจากการร่วมกันทำงานกลุ่มโดยพูด เล่า เขียนและรายงานเรื่องราว ใช้เกณฑ์ 70/70 ทดลองใช้กับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 วิชาเอกภาษาจีน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 11 คน ผลการทดลองใช้ พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเท่ากับ 77.27/83.18 สูงกว่าเกณฑ์ 70/70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Li Yang (2011, น. ง บทคัดย่อ) ที่ได้พัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 พบว่าแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนมีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 90.00/89.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

2. ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน หลังการใช้รูปแบบการเรียนการสอน ผู้วิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ENPPRE Model โดยประเมินความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนจากการเขียนและการพูด เล่าเรื่องราวที่สร้างสรรค์ขึ้นมาในกลุ่มของตนเอง เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ t – test One Sample พบว่าความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพัฒนาการของความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนในช่วงเวลาระหว่างเรียน 5 ระยะและการทดสอบหลังเรียน 60 นาที พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนในภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จากระยะที่ 1 ถึงระยะที่ 5 และเมื่อมีการทดสอบหลังเรียนนักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนในระดับสูงขึ้นเช่นกัน ($\bar{X} = 25.06$, S.D. = 1.86) อีกทั้งผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรม การเรียนและการทำงาน ของนักเรียนเพื่อสะท้อนการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนในระหว่างการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบ ENPPRE Model สรุปได้ดังนี้ นักเรียน 1) มีการศึกษาการใช้คำสำนวนง่ายๆ พยายามออกเสียงและ พูดประโยคสั้นๆจนเริ่มคุ้นชิน จากนั้นจึงฝึกพูดประโยคที่ยาวขึ้น 2) มีการฝึกปฏิบัติโดยการพูดให้เพื่อนๆ ในกลุ่มของตนเองฟังและผลัดกันแก้ไขก่อนครูผู้สอนจะชี้แนะในตอนท้าย 3) มีความกล้า แสดงออก โดยไม่สนใจว่าจะพูดผิดหรือถูก 4) มีความคิดสร้างสรรค์ที่ดีมาก พยายามใช้จินตนาการในการผูกเรื่องราวทั้งหมดให้เป็นเรื่องเดียวกันได้ 5) นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเข้าระบบออนไลน์ (Moodle) เพื่อฝึกปฏิบัติและทบทวนซ้ำอีกครั้งในเนื้อหาที่เรียนไปแล้วใหม่อีกครั้งเพื่อให้ชำนาญขึ้น และ 6) มีทักษะในการทำงานร่วมกันเป็นทีมได้เป็นอย่างดี โดยครูผู้สอนมีการกระตุ้น ชี้แนะนักเรียนให้พยายามทำความเข้าใจในการใช้คำศัพท์ที่เรียนมาแล้วและคำศัพท์ใหม่โดยไม่ยึดติดกับการเรียนแบบท่องจำและให้

นักเรียนฝึกปฏิบัติซ้ำอีกครั้ง กระตุ้นให้เห็นประโยชน์ในการนำภาษาจีนไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน มีการยกตัวอย่างเพื่อเชื่อมโยงกับการใช้ภาษาจีนในชีวิตจริงจากประสบการณ์ของรุ่นพี่ผ่านคลิปวิดีโอต่างๆ แล้วมีการนำเสนอเล่าเรื่องราวที่สร้างสรรค์ขึ้นมา อีกทั้งนักเรียนยังมีความกล้าแสดงออกในการสื่อสารทั้งการนำเสนอในรูปแบบการเขียนและการพูด ซึ่งเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายตามหลักแนวคิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย (meaningful verbal learning) ของออสซูเบล (Novak and Gowin, 1980, น. 7 อ้างถึงในสมชาย รัตนทองคำ, 2556, น. 35-36) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้อย่างมีความหมาย จะเกิดขึ้นได้หากการเรียนรู้สามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีมาก่อน โดยสอนเรื่องให้ผู้เรียนได้เคยเรียนมาแล้ว เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำความเข้าใจกับข้อมูลที่เรียนจนได้เป็นความคิดรวบยอดเก็บไว้ในโครงสร้างของความรู้ นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความหมาย และสามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้ต่างๆ จนเกิดการเรียนรู้ที่ยั่งยืน และนำไปใช้สื่อสารได้จริงในชีวิตประจำวันซึ่งได้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 คือพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่างๆ สามารถใช้ภาษาจีนในการฟัง พูด อ่าน เขียน แสดงออก แลกเปลี่ยนข้อมูล สรุปความ นำเสนอข้อมูลและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, น. 3) นอกจากนี้ นักเรียนมีการลองผิดลองถูกเพื่อกระตุ้นให้ตนเองเกิดความชัดเจนว่าสามารถใช้ภาษาจีนได้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่างๆ ได้จริง โดยเชื่อว่าถ้าไม่ลองกล้าที่จะลงมือปฏิบัติจริงก็จะไม่สามารถรู้ถึงศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาจีนของตนเองได้ว่ามีความรู้ ความเข้าใจหรือใช้ได้จริงหรือไม่ ซึ่งจะสอดคล้องกับกฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike, 1814-1949) ที่ตั้งไว้ 3 ประการ คือ กฎแห่งผลที่ให้ความสำคัญกับผลที่ได้หลังจากการตอบสนอง กฎแห่งการฝึกที่ให้ความสำคัญกับการฝึกบ่อยๆ และกฎแห่งความพร้อมที่เน้นเรื่องความพร้อมทั้งทางกายและทางจิตใจ (kroobannok, 2550) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนาโชค บุตรน้ำเพชร (2562, น. 1413) ศึกษาเรื่องการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และเพื่อประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอน พบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนหลังการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เกิดจากกระบวนการฝึกปฏิบัติที่ทำซ้ำๆ ใน 2 ขั้นตอนคือขั้นขึ้นฝึกตามแบบ และ ขั้นฝึกอิสระ จนนักเรียนเกิดความชำนาญและสามารถนำไปใช้ได้จริง

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อรูปแบบการเรียนการสอน ENPPRE model อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องจากผู้สอนเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการตั้งคำถาม เพื่อให้ผู้เรียนได้เล่าหรือพูดคุยเกี่ยวกับตัวเองด้วยการเชื่อมโยงองค์ความรู้เดิมที่เคยเรียนมา ซึ่งการตั้งคำถามเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนพยายามใช้องค์ความรู้เดิมเพื่อเชื่อมโยงเข้ากับองค์ความรู้ใหม่ จากนั้นครูผู้สอนจึงเข้าสู่บทเรียนด้วยการเล่าเรื่องราวที่อยู่ในเนื้อหาที่เรียนเมื่อเล่าจบจึงให้นักเรียนสรุปสาระสำคัญอย่างง่ายๆ โดยใช้ภาษาของตนเองถ่ายทอดออกมา นักเรียนมีการพูดคุยปรึกษากับเพื่อนๆ ในชั้นเรียนว่าควรสรุปกันอย่างไร เมื่อนักเรียนสรุปเรื่องราวเสร็จแล้วครูผู้สอนจึงสรุปสาระหลักของเนื้อหาที่เรียนอีกครั้ง จากนั้นจึงให้นักเรียนดูคลิปวิดีโอที่เชื่อมโยงกับการใช้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเชื่อมโยงกับองค์ความรู้สู่การนำไปใช้จริงและกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ใหม่ขึ้นด้วยตนเอง ปัจจัยสำคัญที่สุดที่จะทำให้ นักเรียนเกิดผลสัมฤทธิ์สูงสุดทางการเรียนคือใช้กิจกรรมแบบการฝึกปฏิบัติหรือการได้ลงมือทำด้วยตนเองอย่างสนุกสนานและไม่เกิดความเบื่อหน่าย ครูผู้สอนเริ่มทำการปฏิบัติการสอนตามแผนที่วางไว้โดยใช้กิจกรรมหรือสื่อการเรียนรู้ใหม่ๆ ที่แตกต่างไปจากของเดิมที่เคยสอนปกติ ควรมีการคำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสม มีการเสริมแรงจูงใจ และปรับพฤติกรรม รวมทั้งมีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน เพราะหากนักเรียนเรียนรู้แต่เนื้อหาในชั้นเรียนหรือนั่งฟังที่ครูผู้สอนอธิบายเพียงอย่างเดียว นักเรียนก็จะยึดติดอยู่แค่การท่องและจดจำ ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย เหนื่อยล้า และไม่สามารถนำไปใช้ได้จริงได้ การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นและ

เจตคติที่ดีต่อภาษาจีนของผู้เรียนในครั้งนี้นี้เกิดจากการที่ครูใช้เวลาอธิบายเนื้อหาที่สั้นกระชับเพียง 15-20 นาที จากนั้นจึงให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ มีการฝึกฝนโดยการฝึกปฏิบัติเป็นกลุ่มย่อย เพื่อนช่วยเพื่อน มีการฝึกปฏิบัติอย่างเป็นอิสระ ซึ่งจะสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach ของ สตีฟ เบิ้ลและแชลลี ฮาร์คนส ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนต้องตระหนักคุณค่าว่าผู้เรียนทุกคนต้องมีประสบการณ์การและทักษะเดิมในการสร้างความรู้ใหม่และเน้นการปฏิบัติและการเสริมแรง ให้นักเรียนลงมือกระทำหรือปฏิบัติด้วยตนเอง ตัดสินใจและแก้ปัญหาเป็นการเรียนรู้แบบเชิงรุก ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาทางด้านสติปัญญา ทักษะและทัศนคติแก่นักเรียน ผู้ที่เรียนด้วย Storyline Approach จะได้ประสบการณ์การทำงานซึ่งเป็นการเสริมแรงโดยผู้สอนให้ความสำคัญในการทำงานเพื่อเกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณค่าและมีความหมาย (จันทร์ชลี มาพุท, 2553) อีกทั้งนักเรียนยังสามารถใช้เทคโนโลยี มือถือ คอมพิวเตอร์ที่มีอินเทอร์เน็ตเป็นแหล่งค้นคว้าข้อมูลได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการเรียนการสอนแบบผสมผสาน ตามที่สมิธ (2001) ให้นิยามของการเรียนแบบผสมผสานว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนทางไกลโดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต และการประชุมทางโทรศัพท์ผสมผสานกับการจัดการศึกษาแบบดั้งเดิม (มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2553) อีกทั้ง มีการใช้ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการตามความเหมาะสมของผู้เรียน และที่สำคัญนักเรียนต้องร่วมมือกันเป็นกลุ่ม พูดคุยปรึกษาหารือ มีทักษะปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มเพื่อให้ผลงานมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยครูผู้สอนมีหน้าที่เพียงเป็นผู้คอยชี้แนะ ให้คำปรึกษาตรวจสอบความถูกต้องโครงสร้างทางภาษาและให้ข้อเสนอแนะ และเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ซ้ำซากจำเจ หรือรู้สึกเหนื่อยล้าในการเรียนรู้ในชั้นเรียนสอนซ่อมเสริม ครูผู้สอนจึงให้นักเรียนมีการทบทวนองค์ความรู้เดิมโดยใช้ระบบออนไลน์ของโรงเรียน นักเรียนสามารถเข้าไปดูคลิปวิดีโอการสอนที่รุ่นพี่ได้ทำไว้เพื่อให้น้องๆ มาดู การเข้าถึงสื่อออนไลน์นี้สามารถเข้าถึงที่ไหน เวลาไหนก็ได้ ซึ่งก็จะสอดคล้องกับการเรียนการสอนแบบผสมผสานตามที่ชอยล์ กับ มูเนน (2001) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบผสมผสานเป็นการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้แบบเผชิญหน้ากับการเรียนแบบออนไลน์เข้าด้วยกันซึ่งมีส่วนประกอบที่เป็นการเรียนในห้องเรียนและการเรียนแบบออนไลน์ โดยใช้องค์ประกอบของการเรียนแบบออนไลน์เพิ่มเติม ช่องว่างของการเรียนในห้องเรียน (มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2553) อีกทั้งเมื่อผู้เรียนทบทวนเสร็จแล้วยังสามารถทำใบงานเพื่อเป็นการประเมินความก้าวหน้าของตนเอง ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบนี้จะสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่หรือทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญในอนาคต เช่น ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเองโดยการสร้างสรรค์ชิ้นงาน (Constructionism) ของซีมัวร์ เพเพอร์ท ซึ่งมีหลักการสำคัญคือการเรียนรู้ที่เกิดจากการสร้างพลังความรู้ในตนเองและด้วยตนเองของผู้เรียน หากผู้เรียนมีโอกาสได้สร้างความคิดและนำความคิดของตนเองไปสร้างสรรค์ชิ้นงานโดยอาศัยสื่อและเทคโนโลยีที่เหมาะสม จะทำให้เห็นความคิดนั้นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน และเมื่อผู้เรียนสร้างสิ่งใดสิ่งใดขึ้นมาในโลก ก็หมายถึงการสร้างความรู้ขึ้นในตนเองนั่นเอง ความรู้ที่ผู้เรียนสร้างขึ้นในตนเองนี้ จะมีความหมายต่อผู้เรียน จะอยู่คงทน ผู้เรียนจะไม่ลืมง่าย และสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนได้ตราบใดที่ความรู้ที่สร้างขึ้นเองนี้ ยังเป็นฐานให้ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ใหม่ต่อไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด (ทิตินา ขัมมณี, 2561, น. 96) อีกทั้งการให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ออกแบบ สร้างหรือทำสิ่งที่ปรากฏขึ้นเป็นชิ้นงานในบรรยากาศของการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งต่างๆ ทั้งครู เพื่อน หนังสือ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันและกัน การสร้างชิ้นงานจะทำให้เกิดการสร้างขึ้น 2 อย่าง คือความรู้และชิ้นงาน การสร้างความรู้และชิ้นงานดังกล่าวในบริบทของการมีปฏิสัมพันธ์ จะต้องมีสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ และการมีเครื่องมือการเรียนรู้ที่ดี สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่ดี จะเกิดขึ้นได้เมื่อผู้เรียนมีความหลากหลาย มีบรรยากาศที่เป็นกันเอง และผู้เรียนมีโอกาสได้เลือกทำในสิ่งที่สนใจ รวมทั้งเครื่องมือการเรียนรู้ที่ดี ต้องเป็นเครื่องมือที่ผู้เรียนสามารถใช้ในการแสวงและค้นหาจากการลองผิดลองถูก สามารถช่วยให้เกิดจินตนาการ พลังความคิด และพลังการเรียนรู้ (วิกิตำรา, 2562) การเรียนรู้แบบมีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered learning) ซึ่งมีแนวคิดที่ว่า การเรียนรู้ไม่จำกัดอยู่เฉพาะการเรียนจากผู้สอนเท่านั้นแต่เกิดจากการที่ผู้เรียนร่วมมือกับผู้สอนเพื่อนๆ ญาติได้เป้าหมายการเรียนรู้ร่วมกัน โดยกำหนดให้สิ่งแวดล้อมเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนเป็นผู้ควบคุมการเรียนรู้เอง อำนาจและความรับผิดชอบส่วนใหญ่อยู่ที่นักเรียน ครูเป็นผู้สนับสนุนและคอยแนะนำ ส่วนนักเรียนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกเนื้อหาการ

เรียนรู้ นักเรียนประเมิน ตัดสินใจและรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและได้รับความรู้โดยการสร้างความรู้ด้วยตนเองและการเรียนรู้เนื้อหาการเรียนเกิดขึ้นในบริบทที่เกี่ยวข้อง ทฤษฎีการเรียนรู้ที่ใช้สมองเป็นพื้นฐาน (Brain-based learning : BBL) ซึ่งเกิดจากแนวคิดที่ว่า การขยายตัวของสมองไม่ได้เกิดจากการเพิ่มจำนวนเซลล์แต่มาจากใยประสาทโดยสมองจะมีความยืดหยุ่น หากใช้สมองในการแก้ปัญหา สมองก็จะมีการสร้างใยประสาทเพิ่มขึ้น แต่ถ้าไม่ค่อยใช้สมองใยประสาทก็จะถูกทำลายลง สมองมีความเชื่อมโยงกับอารมณ์ และอารมณ์ก็จะส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนโดยอารมณ์จะเป็นปัจจัยที่คอยช่วยเรียกความทรงจำเดิมๆ ที่เก็บไว้ออกมาใช้ ซึ่งภาวะของสมองที่เหมาะสมที่สุดต่อการเรียนรู้ที่ดีคือภาวะของสมองที่มีความตื่นตัวแบบผ่อนคลาย ครูผู้สอนจึงมีหน้าที่ในการสร้างสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนในลักษณะที่เพลิดเพลิน ชวนให้หาคำตอบเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดการตื่นตัวแบบผ่อนคลายมากกว่าการเรียนรู้ที่รู้สึกเครียดหรือกังวล ผู้สอนต้องมีการบูรณาการกิจกรรมที่หลากหลาย ทฤษฎีคอนเนคติวิสต์ (Connectivism) เกิดจากความเชื่อที่ว่าทฤษฎีการเรียนรู้แบบดั้งเดิมยังไม่สามารถตอบสนองผู้เรียนยุคใหม่ที่เติบโตมาในท่ามกลางการพัฒนาของเทคโนโลยีใหม่ๆ รอบตัวผู้เรียน เช่น โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต คอมพิวเตอร์หรืออินเทอร์เน็ตได้อีกต่อไป ครูผู้สอนจึงต้องมีการนำเครื่องมือการเรียนรู้ใหม่ๆ เช่น โซเชียลมีเดียมาช่วยในการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนต้องมีความทันสมัย ชอบเทคโนโลยีใหม่ๆ มีทักษะด้านดิจิทัล เพราะส่วนใหญ่เครื่องมือและทรัพยากรการเรียนรู้จะใช้ทรัพยากรการเรียนรู้ออนไลน์ รวมทั้งต้องมีทักษะในการจัดหา เกื้อหนุนและอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนและที่สำคัญผู้เรียนต้องมีวินัย รู้จักวางแผนการเรียนรู้ รู้จักการกำกับกับการเรียนรู้ของตนเองและประเมินความก้าวหน้าการเรียนรู้ของตนเอง (ถนอมพร เลหาจรัสแสง, 2560) และทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือของ Johnson & Johnson (1994) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เป็นกลุ่มย่อยโดยมีสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันประมาณ 3-6 คน ช่วยกันเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายของกลุ่ม อีกทั้งมีการมุ่งไปที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับผู้เรียน หรือระหว่างผู้เรียนกับบทเรียน โดยมีการพึ่งพาและเกื้อกูลกัน ใช้ทักษะการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อยมีการวิเคราะห์กระบวนการกลุ่ม (ทิตินา แคมมณี, 2561, น. 99-101) ซึ่งสอดคล้องกับกฎเทพ ประภากร (2561, น. 1) ที่ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน และ 2) วัดความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น

ทฤษฎีการเรียนรู้สมัยใหม่หรือทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญในอนาคตต่างๆ ข้างต้นเป็นแนวทางหลักในการวางแผนออกแบบ ดำเนินการการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้อาเซียน และนำไปใช้ได้จริง มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาจีน ซึ่งจะสอดคล้องกับงานวิจัยต่างๆ อาทิ เช่น จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ (2560, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายควรประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) ด้านการจัดการเรียนการสอนที่ต้องมีเนื้อหาและทักษะทั้ง 4 ทักษะ 2) ด้านการใช้สื่อการเรียนรู้ ที่เน้นสื่อเทคโนโลยี สื่อวัสดุ สื่อบุคคลท้องถิ่น รวมถึงการเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน และการจัดทำ/จัดหาสื่อใหม่ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน และ 3) ด้านการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย มีการประเมินการปฏิบัติ การประเมินผ่านใบงาน และการสังเกตพฤติกรรม กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551, น. 15) ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนภาษาจีนมีการใช้รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมเป็นอันดับแรก

ดวงกมล บุญไชย พชรินทร์ จูเจริญ และนันทิวัน อินหากร (2561, บทคัดย่อ) ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบร่วมมือเทคนิค STAD เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสริมสร้างทักษะสื่อสารและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน เรื่องสัทอักษร ภาษาจีนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เสริมสร้างทักษะการสื่อสาร และการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาจีน พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีทักษะการสื่อสารสูงขึ้น และนักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ต่อวิชาภาษาจีนอยู่ในระดับดี Sutinee wongwattananukun และ Phattraporn Chokpaiboon (2561, น. 62) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาจีนกลางแก่นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา ทักษะการเรียนรู้ภาษาจีนกลางและศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีนกลาง ซึ่งมีการใช้กิจกรรมในการพัฒนาทักษะ จำนวน 4 กิจกรรม พบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคนมีพัฒนาการการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลางถูกต้อง สามารถนำคำศัพท์ ประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่างๆ สามารถเข้าใจรากศัพท์ ต่อยอดคำศัพท์และมีความแม่นยำในการจำคำศัพท์มากขึ้น อีกทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรายวิชาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับ ภาษาจีนได้ และมีความพึงพอใจในการพัฒนาทักษะระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ENPPRE Model) ที่พัฒนาขึ้นมา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นเมื่อเทียบกับก่อนเรียน อีกทั้งนักเรียนมีความพึงพอใจสูงมากต่อ รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นมา ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้นำรูปแบบการเรียนการสอน ENPPRE Model ไปใช้เพื่อขยายผลในการสอนซ่อมเสริมภาษาจีนในทุกรายวิชาของเอกภาษาจีนเพื่อเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนให้เกิดองค์ความรู้ที่ยั่งยืนต่อไป

2. ประสิทธิภาพสูงสุดของการฝึกปฏิบัติตามรูปแบบการเรียนการสอนนี้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการเรียน ผู้วิจัยเสนอว่าควรเพิ่มชั่วโมงการฝึกปฏิบัติหรือการทำงานกลุ่มในการซ่อมเสริมให้กับนักเรียนโดยอาจมีการอธิบายบทเรียนเพียง 15 นาที ฝึกปฏิบัติประมาณ 45-50 นาที เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีโอกาสร่วมกันปรึกษาหารือกับเพื่อนๆ และครูผู้สอนได้มากขึ้น

3. สามารถเปลี่ยนจากการดูคลิปวิดีโอการสอน เป็นการจัดการเรียนรู้ออนไลน์โดยให้เพื่อนที่เก่งภาษาจีนเป็นผู้สอนทางออนไลน์เป็นการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer - Assisted Learning) ซึ่งสามารถเปลี่ยนจากการสอนแบบจับคู่ในชั้นเรียน หรือสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide - Peer Tutoring) เปลี่ยนเป็นจับคู่สอนแบบออนไลน์ ให้มีปฏิสัมพันธ์เชิงรุกและเชิงบวก แล้วให้เพื่อนที่เป็นผู้สอนเขียนบันทึกความก้าวหน้าของเพื่อนไว้ทุกครั้ง

4. การเข้าเรียนในระบบออนไลน์ ไม่จำเป็นต้องเรียนที่บ้านอย่างเดียว นักเรียนสามารถเข้าถึงหรือเข้าเรียนได้ทุกที่ ทุกเวลา (everytime - everywhere) โดยอาจใช้แอปพลิเคชันอื่นๆที่สามารถเชื่อมต่อกับระบบออนไลน์ของโรงเรียน เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศในการเรียนรู้

5. ครูผู้สอนควรเริ่มเรียนเนื้อหาจากง่ายไปหายาก และควรค่อยๆ เพิ่มเนื้อหาอื่นๆที่นักเรียนยังมีข้อบกพร่องอยู่

6. การเรียนสอนซ่อมเสริมควรจัดในช่วงเวลา และสถานที่ที่เหมาะสม ไม่รบกวนสมาธิหรืออยู่ในช่วงที่ นักเรียนเหนื่อยล้า ควรมีเครื่องมือ อุปกรณ์ช่วยสอนที่ครบครันทันสมัยเพื่อกระตุ้นความสนใจในการเรียน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการพัฒนาและวิจัยรูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมภาษาจีนทุกรายวิชาของเอกภาษาจีนในทุกระดับชั้นของระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อเพิ่มศักยภาพและความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนที่มีการเรียนรู้ซ้ำ

2. ควรมีการพัฒนาและวิจัยรูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมที่เน้นการอ่านและการฟังเพื่อให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้ครบทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 19(3), 15.
- จันทร์ชลี มาพุทธ. (2553). *การเรียนรู้แบบบูรณาการด้วย Storyline Approach*. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2563, จาก https://www.pharmacy.cmu.ac.th/unit/unit_files/files_download/2011-06-226-53.
- จินตนา วิเศษจินดา และสมพงษ์ จิตระดับ. (2560). *แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 20 มกราคม 2563, จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/60102>.
- จิราภรณ์ สุธีรชาติ. (2560). *EEC ความหวังใหม่ของเศรษฐกิจไทย: ทำไมต้องเริ่มตั้งแต่วันนี้?*. สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2560, จาก <https://www.scbeic.com/th/detail/product/3544>.
- ดวงกมล บุญไชย, พชรินทร์ จูเจริญ และนันทวัน อินทาคกร. (2561). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบร่วมมือเทคนิค STAD เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสริมสร้างทักษะสื่อสารและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาจีน เรื่อง สัทอักษร ภาษาจีนเบื้องต้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ใน *รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร* (น.1134-1138). กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- ณอมพร เลหาจรัสแสง. (2560). *ทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญในอนาคต สื่อการสอนของโครงการ ThaiMOOC*. สืบค้นเมื่อ 30 มีนาคม 2563, จาก <https://www.youtube.com/watch?v=uq2c83UtnxE>.
- ทิตนา แคมมณี. (2561). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 21). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธมวดี สิริปัญญาธิศิริเพ็ญ กำแพงแก้ว จันทิมา จิรชุตกุล. (2559). ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนการเรียนศิลป์ภาษาจีนเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. *ศิลปศาสตร์ปริทัศน์*, 11(22), 8-19.
- นรินทร์ชัย สะภูริวัฒน์. (2555). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาจีนตามแนวคิดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติโดยใช้เทคนิคการจำอักษรแบบเชื่อมโยงเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการอ่านของนักศึกษาปริญญาตรี* (วิทยานิพนธ์ดุขภูบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 29 มกราคม 2563, จาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/36160>.
- นำโชค บุตรน้ำเพชร. (2562). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสาร Veridian E-Journal Silpakorn University*, 12(6). สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2563, จาก <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/167910/155927>.
- ปฐมพงศ์ ศุกลีศ. (2549). *การสอนเสริมที่จำเป็นด้วยไลน์*. สืบค้นเมื่อ 7 พฤษภาคม 2562, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/57970>.
- ประภัสรา โคตะขุน. (2555). *การเรียนรู้แบบร่วมมือ*. สืบค้นเมื่อ 7 ธันวาคม 2562, จาก <https://sites.google.com/site/prapasara/thekh-kar-sxn>.

- ไพฑูรย์ กานต์ธัญลักษณ์. (2557). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบผสมผสานด้วยการเรียนแก้ปัญหาาร่วมกันและเทคนิคซินเนติกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาครู. (วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้นเมื่อ 29 มกราคม 2563, จาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/thesis/showthesis_th.asp?id=0000011310.
- ภูเทพ ประภากร. (2561). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน. สืบค้นเมื่อ 25 มกราคม 2562, จาก <http://human.tru.ac.th/2013/pdf/2561>.
- มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2553). แนวทางการพัฒนาอีเลิร์นนิ่งสำหรับสถาบันการศึกษาในประเทศไทยการนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนแบบผสมผสานที่ใช้ ubiquitous – learning เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ (รายงานการวิจัย). สืบค้นเมื่อ 17 พฤศจิกายน 2561, จาก <http://www.educ.su.ac.th/images/research/57/04.pdf>.
- วิกิตำรา. (2562). ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง. สืบค้นเมื่อ 7 ธันวาคม 2562, จาก https://th.wikibooks.org/wiki/วิจารณ์_พานิช.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ ๒๑ (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัทสถาตาปับลิเคชั่น จำกัด.
- วิภาวรรณ สุนทรจามร. (2551). การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย: บันทึกรายงานการประชุมเชิงปฏิบัติการ การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ศูนย์จีนศึกษาสถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: หจก ศรีบุรณ์ คอมพิวเตอร์-การพิมพ์.
- ศิริพร จินดาราม. (2544). ผลการซ่อมเสริมโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสนใจในวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องความน่าจะเป็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยทักษิณ. สืบค้นเมื่อ 29 มกราคม 2563, จาก <http://kb.tsu.ac.th/jspui/handle/123456789/199>.
- สุพรรณนา เพ็ชรรักษา และสมเกียรติ กอบัวแก้ว. (2558). บทบาทจีนที่มากขึ้นในเวทีโลก. สืบค้นเมื่อ 7 ธันวาคม 2562, จาก http://supannapetraksa.blogspot.com/2015/09/21st-century_1.html.
- สมชาย รัตนทองคำ. (2556). การสอนทางกายภาพบำบัด ภาคต้นปีการศึกษา 2556. ใน เอกสารประกอบการสอน 475 788 สืบค้นเมื่อ 25 มกราคม 2562, จาก https://ams.kku.ac.th/aalearn/resource/edoc/tech/56web/4learn_edu56.pdf.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. สืบค้นเมื่อวันที่ 5 ธันวาคม 2562. จาก <http://www.teacher.in.th/>.
- kroobannok. (2550). ทฤษฎีความสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดน์. สืบค้นเมื่อ 7 ธันวาคม 2562, จาก <https://www.kroobannok.com/98>.
- kroobannok. (2550). ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือบน E-Learning. สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2563, จาก <https://www.kroobannok.com/25557>.
- Li, Y. (2011). *The Development of Drill Exercise on Chinese Writing Skill of Fourth Grade Students*. (M.E.Thesis). Silpakorn University. Thailand.
- Sutinee wongwattananukun & Phattraporn Chokpaiboon. (2561). การใช้กิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาจีนกลาง. ใน รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการ (PROCEEDINGS) ระดับชาติและนานาชาติ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ (น. 62-71). บุรีรัมย์: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.